Manon Lescaut de Pucini, un act de curaj pentru Opera Națională

(Grigore Constantinescu – 16 octombrie 2006)

Acum un veac, la margine de epocă romantică, Verdi își încheia cariera artistică cu premiera celebrisimului „Falstaff" , iar Puccini își inaugura gloria cu primul pas important, premiera „Manon Lescaut". Semnificativ schimb de ștafetă pe care, la deschiderea stagiunii bucureștene, prima scenă lirică a țării ni-l restituie, deoarece la capodopera verdiană s-a adăugat în repertoriu debutul puccinian.

Premiera s-a aliniat standardelor de mare teatru, cu trei distribuții paralele pentru toate rolurile, implicit deci pentru protagonistă. Aceasta nu înseamnă și o reușită deplină, căci nu avem o Manon pe măsura exigențelor compozitorului ci, mai degrabă, o eroină ideală dacă s-ar fi cumulat calitățile celor trei interprete. În ceea ce îl privește pe pasionatul îndrăgostit Des Grieux – personajul de prim plan în partitura compozitorului – doar oaspetele bulgar, Kamen Chanev ar putea să se apropie de idealul vocal, fără a adăuga stilul sau comportamentul scenic, ambele cantonate în periferia balcanică. Regia și scenografia, semnate de Anda Tăbăcaru Hogea și Cătălin I. Arbore, oferă o imagine „altfel" decît versiunile cunoscute de noi din înregistrări video (opera nu a mai fost prezentată la București). Dar... numai „altfel".

Punctul bun a fost probabil orchestra dirijată de Adrian Morar cu aplomb, temperament și eficiență dramaturgică veristă. Pretențiile sunt prea mari sau celebritatea acestei partituri, deosebit de dificile vocal, solicită un curaj greu de egalat prin performanțe de rutină? Nu răspundem la întrebare, ci așteptăm să constatăm rezistența în stagiune a succesului de la premieră.